

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - MARKUSEVANGELIET

61 Markus 1:1-13

Du er min elskede Søn

Der sker noget hos Markus! I disse få vers har han fortalt om Johannes Døber, Jesu dåb og fristelsen i ørkenen. Kender vi det hele for godt til at undres over, at det virkelig er Guds egen Søn, vi læser om i denne historiske beretning? Før sin dåb havde han i 30 år levet inkognito som en mand blandt andre mennesker. Der var dog en markant forskel: han havde aldrig syndet, ikke engang i sine inderste tanker havde han nogen sinde huset en eneste syndig tanke. Det var helt afgørende for hans frelsesværk, at han havde fortjent Faderens velbehag i alle disse år.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 5:21

62 Markus 1:14-28

Han lærte dem som en, der har myndighed

"Kom og følg mig", sagde Jesus til sine første disciple, og de gjorde det. Da han begyndte offentligt at lære folket, mærkede de straks, at her var noget helt nyt, for han forkyndte Ordet med personlig myndighed. Han citerede ikke andre for at give sine ord vægt. At hans autoritet var virkelig og ikke bare ord, blev demonstreret, da den urene ånd adlød ham. Han var udsendt af sin Fader, og ingen ond ånd kunne modstå ham. Folket var forfærdet, men i stedet for at bøje sig for ham, søgte de en forklaring hos hinanden og fik ikke nogen.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 2:22

63 Markus 1:29-45

Se til, at du ikke siger det til nogen

Efter Peters svigermors helbredelse samlede hele byen sig ved huset, for at de syge og de besatte måtte blive helbredt. Denne popularitet var både god og dårlig. Jesus søgte bort næste morgen tidligt til et øde sted, hvor han uforstyrret kunne få samfund med sin Fader og få at vide, hvordan han skulle fortsætte. Budskabet, han havde at bringe, var for alle. Han forbød strengt den spedalske, som han rensede, at tale om det. Men han var ulydig og hindrede således Jesu gerning. Vi kan have lyst til at udbrede ting, som Jesus ønsker, vi skal tie med.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 5:34,36.

64 Markus 2:1-17

"Søn, dine synder tilgives dig"

Det var sandt, at kun Gud kunne tilgive synder, men Jesus var Gud. Helbredelsen af den lamme var en bekræftelse på, at hans synder var tilgivet på Jesu ord; og indirekte var det et bevis på Jesu guddommelighed. Den myndighed, som skarerne havde bemærket i hans lære, gjorde sig yderligere gældende her. De skriftkloge holdt sig borte fra syndere; Jesus opsøgte dem, fordi han ville læge dem fra syndens sygdom, selv om det kostede ham livet.

HUSKEVERS: Esajas 53:4-5

65 Markus 2:18-28

Sabbatten blev til for menneskets skyld

Med Jesus kom noget helt nyt fra Gud. Det var ikke en "lap" på en gammel kappe; det var som "ung vin", der ikke kunne fyldes på jødedommens gamle lædersække. Derfor var hans disciple ikke bundet af de gamle traditioner. Sabbatten var en gave, et pusterum fra hverdagens pligter, så Gud kunne være i centrum. Farisæernes iver for loven havde gjort den byrdefuld med et væld af restriktioner. Vi fejrer søndag, opstandelsesdagen, som vor sabbat, en glædelig hvile- og tilbedelsesdag.

HUSKEVERS: Esajas 58:13-14

66 Markus 3:1-19

Er det tilladt at gøre noget godt ... på en sabbat?

Farisæerne havde helt glemt hensigten med sabbatten og berøvet den dens "hjerteslag"; men de var blinde for deres fejltagelse. Det er indlysende, at der var noget helt galt med deres sabbatsopfattelse, når de kunne dømmes Jesus til døden for at have helbredt på en sabbat. De onde ånder var mere oplyst: de vidste, hvem Jesus var! Det er nok ikke vor tids største fare at lade sig binde af traditioner, men vi må passe på, at vi ikke også mister meningen bag. At gøre godt og frelse liv er en sand sabbatsgerning.

HUSKEVERS: Romerbrevet 14:5-6.

67 Markus 3:20-35

Den, der gør Guds vilje, er min bror og søster ...

Jesus er trængt af skarer, der vil opleve hans undere. Hans familie forstår ham ikke og vil "redde" ham. De skriftkloge anklager ham for at være besat. Det er så alvorligt - at kalde Guds Ånd for Satans ånd -at det fremkalder nogle af de forfærdeligste ord fra Jesu mund (29). Vi må lade dem stå og bede om, at vi aldrig tager så grundigt fejl. Men Jesus kunne ikke lade sig dominere af sin jordiske familie; han var i sin himmelske Faders tjeneste, og den åndelige familie, der adlød Gud, var nu hans nærmeste.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:14

68 Markus 4:1-20

Til jer er Guds riges hemmelighed givet

Skaren hørte lignelsen om sædemanden, men kun disciplene fik forklaringen. Det synes en underlig begrundelse, Jesus giver for at tale i lignelser (12): at de ikke skal fatte meningen og omvende sig! Mon ikke der er en dyb sammenhæng mellem denne lignelse og Jesu brug af lignelser; den handler jo om de forskellige resultater, der kommer ud af Ordets forkyndelse. Disciplene fik forklaringen, fordi de var Jesus nær nok. Det kan dårligt tænkes, at Jesus ville afvise nogen, der virkelig søgte at forstå. Men hvor interessen var overfladisk, hvor "jorden" ikke var beredt, og ingen omvendelse kunne ventes, måtte de nøjes med lignelsen.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 16:13-14

69 Markus 4:21-29

Af sig selv giver jorden afgrøde

Der er et livsprincip i Guds rige, som Jesus illustrerer fra naturen. En mand sår sin mark, men han kan intet gøre for at få sæden til at spire. Det sker "af sig selv" - "uden at han ved hvordan". Skaberens kraft er i sæden og får den til at udvikle sig "efter sin art". Således med Guds rige; vi må følge "lovene", som landmanden følger naturens love; Guds ord må forkyndes, følge op arbejdet må gøres, men væksten er alene Guds værk. Den nye fødsel er en guddommelig handling, som vi ikke kan forklare. Den sker i kraft af Guds Ånd, ligesom alt andet i Guds rige. Vi får lov at være med i arbejdet, men at der bliver en høst, er helt og holdent Guds værk.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 3:6-8.

70 Markus 4:30-41

Hvem er dog han?

Disciplene vandrede med Jesus, hørte hans ord, fik forklaret lignelserne og anede noget af hans herlighed; men de kendte ham ikke. Oplevelsen på søen, hvor de så ham byde over storm og sø, fik dem til atter at spørge, hvem han egentlig var. Han havde en myndighed over naturens kræfter, som kun Skaberens kunne have, men den fulde konsekvens heraf kunne de endnu ikke lukke op for. De fattede det først for alvor efter opstandelsen (trods Peters bekendelse!). Vi ved, hvem Jesus er, i hvert fald teoretisk, men kan vi ikke stadigvæk spørge: hvem er dog han? Gud må til stadighed åbenbare ham for os, så den fulde konsekvens af, hvem han er, påvirker vort liv.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 1:1-4

71 Markus 5:1-20

Fortæl dem om alt det, Herren har gjort mod dig

Den stakkels besatte var helt under dæmonernes magt. Det var dem, der havde gjort ham så vild, at ingen var i stand til at tæmme ham. Men nu mødte de deres overmand. Jesus havde magt over dem, som han har over alle. Den besatte blev fuldstændig befriet og forvandlet. Måske var hans løb til Jesus (6) et stumt nødråb fra manden selv, og han kom ikke forgæves. Det er mere sørgeligt at se reaktionen hos de pæne folk, der strømmer til fra byen. De ved ikke, at de er under Satans magt og behøver Jesu hjælp, og de sender ham bort. Jesus efterlader iblandt dem som sit vidne den befriede mand.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 7:25

72 Markus 5:21-34

Datter, din tro har frelst dig

Denne syge kvinde var et kronisk tilfælde, som lægekunsten ikke kunne hjælpe. Hun var overbevist om, at blot hun rørte ved Jesu kappe, ville hun blive helbredt, og det oplevede hun. Måske har hun opfattet underet som en slags magi. Men Jesus lod hende ikke liste ubemærket bort igen. Det er ikke, fordi han ønskede at reklamere for sin magt til at helbrede, men det var for kvindens skyld, så hun fik personlig kontakt med ham og anledning til en offentlig bekendelse af sin tro og helbredelse. Hun gik bort med Jesu velsignelse og vished om hans omsorg for hende. En åben bekendelse bekræfter hjertets tro.

HUSKEVERS: Romerbrevet 10:10.

73 Markus 5:35-43

Da Jesus hørte (det), sagde han: "Frygt ikke, tro kun!"

Jairus havde bønfuldt Jesus om at komme og helbrede sin datter, men trængselen forsinkede dem, og nu kom budskabet om, at hun var død - faderens hjerte sank; det var for sent! Men Jesus går roligt videre uanfægtet af dødens budskab og opmuntrer ham til at bevare troen. Jairus' fornuft fortalte ham, at det var håbløst, men Jesus hjalp ham til at skubbe det budskab til side, så han stadig formåede at håbe. Han kunne nok ikke have troet på, at hun skulle opstå. Der kan være nyheder, vi må skubbe til side, og hellere samle os om, hvad Jesus siger, så vi ikke mister troen på, at han magter situationen.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 4:17-18.

74 Markus 6:1-13

Han undrede sig over deres vantro

Jesus var for velkendt i Nazaret til, at de kunne tage imod hans ord. Han var bare tømreren; de kendte hans familie, han var vokset op iblandt dem. De ville ikke åbne sig for nyt kendskab til ham. De var forundret over, hvad han kunne; dog blev deres forundring ikke til beundring, men til forargelse og forkastelse. Fordom lukkede deres hjerter. Jesus undrede sig over deres vantro; men han gjorde ikke store undere iblandt dem for at overbevise dem. Mirakler skaber ikke tro i lukkede hjerter. Så vender han sig til de mange andre byer og landsbyer og sender sine tolv disciple ud to og to med budskabet om Guds rige, der har magten over mørkets rige.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 11:6.

75 Markus 6:14-29

Han vidste, at han var en retfærdig og hellig mand.

Herodes var mere en fange end Johannes Døber var. Johannes handlede frit efter sin samvittighed, og frygtløst irettesatte han kongen; men Herodes var bundet af frygt. Han var bange for Johannes, selv om han til sidst havde sat ham i fængsel, for han vidste, at han havde ret og var en hellig mand. Han var også bange for at tabe ansigt foran sine gæster, og derfor lod han Johannes halshugge i fængslet, selv om han var meget ked af det. Hans dårlige samvittighed meldte sig straks, da han hørte om Jesus - det var sikkert Johannes Døberen, der var opstået! Frygter vi Herren, redder det os fra menneskefrygt, og vi bevarer en god samvittighed.

HUSKEVERS: Ordsprogene 28:1

76 Markus 6:30-56

De havde nemlig ikke fattet det med brødene

Det var et begivenhedsrigt døgn, vi læste om her. Apostlene kommer tilbage fra deres tur fulde af, hvad de har oplevet. De trængte til hvile, men selv på det øde sted, de søgte hen, strømmede folkeskaren til. Jesus ynkedes over den og underviste den; derefter bispiste han den på forunderlig vis. Disciplene havde oplevet dette under, dog uden at fatte meningen, står der, ellers havde de ikke været så skrækslagne og forbavset over oplevelsen på søen. Det skulle have lært dem noget om Jesus, men deres hjerte var forhærdede. Lærer vi Jesus bedre at kende gennem det, der sker i vores liv? Er vi lærenemme i Guds skole?

HUSKEVERS: Salme 25:9.

77 Markus 7:1-23

Men deres hjerte er langt borte fra mig

Jesus gør det klart, at farisæerne har ophøjet deres traditioner som vigtigere end Guds bud. Det er den lovtros fare; hans fortolkning af Guds bud stivner i ydre regler. Han bliver så ivrig efter at holde disse til mindste detalje, at han glemmer Gud, der gav budene, og mister hjerte forbindelsen med ham. Sådan var farisæerne; de var så optaget af ceremoniel renhed, at de ikke mærkede hjertets mangel på renhed. Jesu ord om, hvad der virkelig gør mennesket urent, var svært at forstå selv for disciplene. Hvor vigtigt, at det er den levende Gud, vi dyrker, og ikke hans bud!

HUSKEVERS: Romerbrevet 10:2-3

78 Markus 7:24-37

Jesus tog ham afsides, væk fra skaren

Den hedenske kvinde viste stor tro på Jesus; hun var tilfreds med "børnenes smuler". Det var nok til at uddrive dæmonen af hendes datter, og det fik hun bekræftet, da hun nåede hjem. Dette under skete stilfærdigt uden at vække stor opsigt. Tilbage i Galilæa helbredte Jesus en døv. Han tog ham afsides fra skaren, åbenbart for at hindre, at det blev offentligt kendt og skabte røre om ham. Men det var forgæves, han søgte at skjule det og bede manden om at tie stille. I misforstået iver fortalte manden det alle vegne, uden at kunne fortælle ret om Jesus. Jesus ønskede ikke at blive kendt som en mirakelmager; han var kommet for at frelse folk fra deres synd. Omvendt jer, var det budskab, han kom for at udbrede.

HUSKEVERS: Esajas 42:1-2

79 Markus 8:1-13

Hvorfor kræver denne slægt et tegn?

Jesus ynkedes over den sultne folkeskare; disciplene synes at have glemt alt om bispisningen af de 5000, men de får endnu engang lov til at opleve, at Jesus formår at mætte skaren, når de bringer ham de få brød, de har, som er langt fra tilstrækkeligt. (Vi behøver måske også at få lektierne gentaget!) Derimod afviste Jesus farisæernes krav om et tegn. De havde en helt anden ånd end disciplene, og var slet ikke indstillet på at lade sig overbevise, hvad Jesus end gjorde. De var helt sikre på sig selv, derfor ville et tegn ikke hjælpe dem.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 4:48-50.

80 Markus 8:14-26

Kan I ikke se, skønt I har øjne?

Da Jesus talte til disciplene om farisæernes surdej, tænkte de straks på, at de havde glemt at tage brød med, og misforstod ham. Jesus bebrejder dem, at de ikke har lært noget af de to bespisningsundere, de har oplevet. De har set uden at se, og hørt uden at høre. Forstår vi det, de skulle have forstået? Mente Jesus blot, at han sagtens kunne gøre det ene brød til nok for dem alle (han gjorde dog aldrig undere til eget gavn) eller mente han, at de ikke skulle være så optaget af jordiske ting, at de ikke kunne se den dybere mening med Jesu ord? Matthæus (16:12) forklarer, at det var farisæernes lære, Jesus advarede dem imod. Den blinde fik sit syn, et tegn på, at Jesus kan gøre også de åndeligt blinde seende.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:18.

81 Markus 8:27-38

Du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil

Peters bekendelse: "Du er Kristus" var givet ham af Gud. Men når Jesus begynder at tale om lidelse og død, kunne Peter ikke "høre" mere, og derved blev han Satans talerør. Han bedømte ud fra menneskelig visdom, og derfor "irettesatte" han Jesus. Jesus var Kristus, men nu vidste Peter bedre! Åbenbaring fra Gud behøvede han ikke for at se, at nu tog Jesus fejl. Vi kan kritisere Peter, men glider vi ikke også nemt på samme måde tilbage til det "fornuftige" argument, selv om vi har fået et glimt af det guddommelige? Lad os bede om nåde til altid at "sans" (gl.o.), hvad Guds er, og følge Jesus på korsets vej.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 2:11-12

82 Markus 9:1-13

Det er min elskede Søn. Hør ham!

Peter vidste ikke, hvad han skulle sige, men han kunne ikke tie stille. Hans ord afslørede, at han satte Moses og Elias på samme ophøjede plan som Jesus. Skyen tog de andre bort fra Peters synsvinkel; kun Jesus var tilbage, og røsten gjorde klart, at ingen kunne sættes ved siden af ham: han var Guds Søn, den eneste, den elskede. Det gjaldt om at høre ham, ikke om at få en spændende oplevelse med Moses og Elias på bjergets top. De kom ned fra bjerget med Jesu ord om lidelse og død i deres ører; - det var vanskeligt at høre ham. Først senere lærte de fællesskab med ham i hans lidelser og derigennem kraften i hans opstandelse.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:10.

83 Markus 9:14-24

Jeg tror, hjælp min vantro!

Disciplenes magtesløshed førte åbenbart til en diskussion med nogle skriftkloge, men den bragte ikke en løsning af problemet nærmere. Da Jesus kom tilbage, forklarede drengens far ham sagen i al sin enkelhed - han var ikke interesseret i de lærdes diskussion, men i sin drengs frelse. Han var dog ikke helt sikker på, at Jesus kunne hjælpe: måske havde disciplenes magtesløshed bragt tvivl i hans hjerte. Men han svarede, så godt han kunne, på Jesu ord; det var en erklæring af hans tro samtidig med, at han indrømmede, hvor vantroen truede. Har vi det sådan, er det godt at erkende det og bede om Jesu hjælp.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 17:5-6.

84 Markus 9:25-32

Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?

Disciplene havde før haft magt til at uddrive onde ånder (6:7,13). Nu havde de haft en ydmygende oplevelse, hvor deres afmagt var blevet offentligt demonstreret. Det var ikke diskussion med de skriftkloge, der kunne hjælpe dem, men bøn. Bøn er en erkendelse af egen magtesløshed samtidig med, at den udtrykker tillid til Guds magt. Kun Gud har magt over de onde ånder. Magten er Guds. Hvor mærkeligt derfor, at Guds Søn skulle gives i menneskers vold og dræbes! Disciplene har nok dårligt forstået, at Jesus var Guds Søn, men de vidste, at han havde en myndighed som ingen anden, og de havde slet ikke øre for, at han skulle slås ihjel. Derfor hørte de heller ikke, at han skulle opstå.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:26-27.

85 Markus 9:33-41

Den, der ikke er imod os, er for os

Jesus vidste godt, hvad disciplene havde talt sammen om; men de var åbenbart flove over det og ønskede ikke at sige det. På baggrund af Jesu ord om sin egen skæbne, virker det endnu mere upassende. Hvem af os higer efter den ringeste plads, selv om vi siger, at vi følger den Korsfæstede? Jesus tog et barn for at vise det rette sindelag. Johannes troede, at kun de, der var med dem, havde lov til at virke i Jesu navn, men Jesus irettesætter ham. Måske er det en advarsel til os om ikke at være for snævre i vores syn på, hvem der virkelig tjener Herren.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 1:18.

86 Markus 9:42-50

Du er bedre tjent med ...

Jesus bruger meget stærke ord i dette afsnit, og han mener det alvorligt. Derfor er det vigtigt, at vi hører og tager imod hans advarsel. Tænk over de ting, han siger er "bedre" - det vil understrege for os, hvor forfærdelige de ting er, han fordømmer. Lad os da vogte os for at gøre det svært for et barn at tro på Gud. Ingen undskyldning gælder for dårlige vaner; Gud formår at løse os, men han gør det ikke automatisk. Er det hånden, der synder: "hug den af"- naturligtvis ikke bogstaveligt, men det udtrykker, hvor smertefuld og radikal en handling der er nødvendig for at redde os. Evangeliet er ikke en erstatning for selvdisciplin; men uden evangeliet var der intet håb.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:19-20.

87 Markus 10:1-12

Gud skabte dem som mand og kvinde

Mon ikke det er væsentligt at huske på, at farisæernes spørgsmål ikke var stillet for at få løsning på et bestemt problem. De var kun ude efter at fange Jesus i at sige noget forkert. Derfor fik Jesus dem til at besvare spørgsmålet ifølge Mose lov, og derefter forklarede han, at denne tilladelse til skilsmisse var et nedadgående skridt bort fra Guds plan. Han havde skabt en mand og en kvinde, som tilsammen udgjorde mennesket i hans billede. De hørte uløseligt sammen, og enhver tanke om at skille dem mod-arbejdede Skaberens hensigt med dem. Derfor er enhver skilsmisse forbundet med smerte og tab, selv om den kan være nødvendig på grund af hårdhjertethed.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:32-33

88 Markus 10:13-22

Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?

Det er nemmest for børn at komme til Jesus, derfor må vi aldrig udsætte afgørelsen. Jo ældre vi bliver, des større er faren for at blive så bundne af alt det jordiske, at vi finder det for svært at søge Guds rige først. Det var den rige unge mands ulykke. Han ønskede virkelig at arve evigt liv; da han kom til Jesus troede han, at han ville gøre hvad som helst for at opnå det. Men Jesus afslørede ham. Hans rigdom var ham endnu mere dyrebar; han kunne ikke slippe den. Udadtil levede han et rosværdigt liv og holdt Guds bud, men hans hjerte hang ved hans meget gods, og han åbnede sig ikke for den kærlighed, som Jesus fattede til ham. Hvor tragisk!

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 5:24

89 Markus 10:23-31

Hvem kan så blive frelst?

Disciplenes stærke reaktion over Jesu ord om, hvor vanskeligt det var for en rig at komme ind i Guds rige, virker lidt forbavsende. Det kunne tyde på, at de regnede med, at de rige kunne købe sig en fordel hos Gud. Men mennesker kan hverken med rigdom eller indsats "købe" sig noget hos Gud. Derfor er det umuligt for noget menneske at opnå frelse på egen hånd. Det ved vi - men alligevel kan det være svært helt at holde fast ved, at Gud gør noget "umuligt", når han frelser os. Det er hans værk alene, der er *ingen* ros til os. Jesus minder Peter om, at Gud giver ham langt mere, end han har forladt - heller ikke han har "købt" sig noget hos Gud.

HUSKEVERS: Salme 34:19.

90 Markus 10:32-40

De var på vej op til Jerusalem

Jesu tale om sine lidelser, og disciplenes bøn om at få de bedste pladser for sig selv, står i skærende modsætning til hinanden. Jesus stod over for at skulle give sit liv for andre; han vidste, at timen nærmede sig, og han fortalte disciplene, hvad der ventede ham i Jerusalem. Det er som om, de nægtede at høre, hvad for dem var utænkeligt (og derfor hørte de heller ikke om opstandelsen). De var helt ude af trit med Mesterens tankegang, selv om de fulgte efter på den samme vej. Deres tanker gik ad egoistiske baner og drejede sig om at få frem for at give. Måtte vi få lov til at høre, hvad Jesus siger, og dele hans tanker med ham, også når de går imod vore umiddelbare ønsker.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:5

91 Markus 10:41-52

Så smed han kappen fra sig

De 10 disciple var vrede på de 2 brødre, fordi de selv gerne vil få de bedste pladser. Jesus prøver at fortælle dem alle, at sand storhed ikke er at ophøje sig selv og få magt over andre, men at tjene andre. Han er selv kommet for at tjene og give sit liv for mange. Så "tjener" han Bartimæus. Denne tigger havde nemmere ved at komme til Jesus end den rige unge mand tidligere i kapitlet. Den unges rigdom var en stor hindring; Bartimæus kaster endog sin kappe fra sig; intet må hindre ham, når han forstår, at Jesus venter på ham, og han springer op og kommer til ham. Han er blind, og han har tro til Jesus som "Davids Søn", at han kan give ham synet tilbage. Når han får det, bruger han det til at følge Jesus, ikke til at søge efter kappen!

HUSKEVERS: Salme 73:23-25

92 Markus 11:1-11

Herren har brug for det

Denne enkle beretning viser, hvordan Jesus lagde sit indtog i Jerusalem til rette: disciplene fulgte hans instrukser og fandt alt, som han havde sagt. Føllets ejer har sikkert kendt ham, og var straks villig til at låne ham dyret. Pilgrimskarens reaktion viser, at de antog Jesus for at være den længe ventede Messias, jødernes Konge, som skulle frelse nationen fra fremmed åg; men tiden var endnu ikke inde til det; vers 11 virker som et antiklimaks, et forspil til tempelrensningen. Føllets ejer spillede en væsentlig rolle blot ved at lade Jesus få sit føl. Er vi lige så villige til at stille vore ejendele til Herrens disposition? Er det ikke vidunderligt, at han kan have bruge for noget, vi har - og endnu større: Herren har brug for os!

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:1

93 Markus 11:12-18

Mit hus skal kaldes et bedehus

Figentræet, der skuffede Herrens håb om at finde lidt frugt på det, (at der ikke var forløbere afslørede, at der heller ikke senere ville komme modne figener) er et billede på Israel. Israel havde svigtet sit kald og skuffet Herrens forventning om åndelig frugt. Tempellets tilstand beviste dette med al tydelighed, og Jesus tog håndgribeligt fat på at rense det. Han må have udstrålet en uimodståelig myndighed, så ingen turde standse ham (sml. Joh. 18:6). Han var oprørt over, at bedehuset var blevet forvandlet til en røverkule! Det mærkelige er, at jødernes religiøse ledere mente, at de var aldeles ivrige vogtere af tempellets hellighed. Mon Herren finder den frugt, han ønsker, i vores liv, eller er vi kun "religiøse"?

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:7-8.

94 Markus 11:19-33

Tro, at I har fået (det), og så får I det

Figentræet er nu totalt visnet og benyttes af Jesus til en lektie om tro. Troens bøn er en gave fra Gud og kender kun den begrænsning, at Guds vilje må ske. Men forholdet til næsten må være i orden, ellers er forholdet til Gud heller ikke i orden. Vil vi ikke tilgive, kan vi ikke få tilgivelse, og da er det umuligt at bede troens bøn. Netop mens vi beder, vil Herren minde os om det, der må gøres op. Hvor er det tåbeligt at blokere vejen til Gud med en utilgivende ånd. Lad os hurtigt bøj os og glæde os over Jesu løfter om, hvad troens bøn formår at udrette. De religiøse ledere var fortørnet over, at Jesus havde rensset templet: hvad "ret" havde han til det? Jesus gav dem et modspørgsmål, som ville have givet dem svaret, men de turde ikke svare. Johannes var sendt fra Himlen, som Jesus også var, med sin himmelske Faders autoritet.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:21-22

95 Markus 12:1-12

Det er Herrens eget værk, ... underfuldt for vore øjne

Jødernes religiøse ledere forstod, at de var vingårdsmændene i Jesu lignelse. Den uhørte behandling af vingårdsejerens tjenere lignede deres fædres mis-handling af profeterne, og nu gik de med planer om at slå Jesus, Guds Søn, ihjel. Deres forståelse bragte dem dog ikke til omvendelse, men til vrede mod Jesus. De ville ikke se i øjnene, at Skriften om den vragede sten gjaldt Jesus, og at de som bygmestre tog fejl, når de vragede ham. I lignelsen vidste vingårdsmændene, at det var arvingen; måske kan det tyde på, at lederne inderst inde vidste, hvem Jesus var, og dog i deres forhærdelse nægtede de at bøje sig og vragede ham i stedet. Men de kunne ikke forhindre, at Herren gjorde ham til hovedhjørnestenen, mens de selv vil gå til grunde.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:6.

96 Markus 12:13-27

Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er

Ledernes hensigt er at få Jesus til at sige noget offentligt, der enten vil vende folket imod ham eller give dem anledning til at anklage ham for oprør mod kejseren. Jesus ikke blot besvarer spørgsmålene på en sådan måde, at han undgår fælden, men han benytter lejligheden til positiv undervisning. I det første tilfælde om skat til kejseren, minder han om at give Gud, hvad der tilhører ham, samtidig med, at kejseren må få, hvad hans er. I den anden episode med den opdigtede historie om kvinden, der døde barnløs efter at være gift med 7 brødre, irettesætter han saddukæerne for ikke at kende Skrifterne eller Guds kraft. Han belærer dem om opstandelsen fra Anden Mosebog 3:6, deres egne hellige skrifter. Abraham, Isak og Jakob var stadig levende, for Gud var stadig deres Gud.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 6:20.

97 Markus 12:28-34

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte

Denne skriftkloge synes at være mere oprigtig end de andre. Selv om hans spørgsmål om loven nok mest er for at prøve Jesus og ikke for at lære af ham, så kommer han, fordi han har hørt, hvor godt Jesus svarer på spørgsmål. Han er tilfreds med svaret og anerkender det; hvad han ikke har ventet, er, at Jesus bedømmer ham som "ikke langt fra Guds rige". Han har forståelse for, at kærlighed er vigtigere end ofre, og dog er han endnu ikke i Guds rige, men dog tæt på. Lad os tage Jesu ord til hjerte: det største bud af alle er at elske Herren mere end alt andet. Han må have absolut første prioritet i vores liv. Dernæst, og som en naturlig følge, kommer loven om at elske sin næste. Intet offer eller arbejde kan erstatte dette fundament i kristenlivet.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 4:16.

98 Markus 12:35-44

Denne fattige enke har givet mere end alle de andre
De skriftkloge var stolte; de frydede sig over den ære, der blev vist dem, soledede sig i menneskers ros og elskede at spille fromme. Hvilken modsætning Jesus Kristus var, han som David ved Helligånden kalder herre, han som var den virkelig Store, og han advarede skaren imod de skriftkloges hykleri. Den fattige enke derimod fik hans ros. Hun spillede ikke from og havde ingen illusioner om sin betydningsfuldhed. Men hun elskede Gud og gav ham - ikke tiende eller halvdelen, men - alt! Jesus satte pris på hendes gave; den var mere værd i Guds øjne end de gaver, andre gav, som de sagtens kunne undvære.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 8:12

99 Markus 13:1-23

Se til, at ingen fører jer vild!

Når disciplene spørger Jesus, hvornår templets ødelæggelse, som han har bebudet, skal ske, begynder han med at advare dem mod at blive ført vild af fakse Messiaser. Krig og medfølgende trængsler vil komme. Men de må fortsætte, alt imens evangeliet prædikeres over hele jorden af apostlene og deres efterfølgere. De vil blive dømt og straffet ved domstolene, fordi de er kristne, men Helligånden vil være med dem og give dem de sandheds ord, de skal forsvare sig med. De skal ikke være bange for forfølgelser. Det vigtigste for dem er blot at passe på, at de ikke bliver bedraget - intet andet kan skade dem.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 16:13

100 Markus 13:24-37

Tag jer i agt, hold jer vågne!

Jesu ord til os alle er: *Våg!* Mange forfærdende ting sker, når Menneskesønnen kommer i sin magt og herlighed, men for hans "udvalgte" er trængselstiden forbi (26-27). Ingen kender timen, men vi kan skønne, at han er nær, hvis vi er vågne. Det er godt, at vi ikke ved, hvornår han kommer; vi ville miste den daglige forventning, hvis vi vidste, f.eks. at han først kom om 5 eller 10 år. Hans komme er altid "nær", og derfor må vi våge, at han ikke finder os sovende. Himlen og jorden skal forgå, men Jesu ord bl.a. om hans genkomst står fast! Derfor fortvivler vi ikke, selvom der er krig og uløselige konflikter over hele verden. Evangeliet skal spredes, indtil Fredsfyrsten Jesus, som alene kan skabe fred på denne arme jord, kommer.

HUSKEVERS: 2. Petersbrev 3:13-14

101 Markus 14:1-11

Hun har gjort en god gerning mod mig

Ypperstepræsterne var fast besluttet på at dræbe Jesus. Men kvinden i Betania - det må være Maria, Joh. 12:3 - "ødslede" den meget kostbare nardusolie over ham; intet var for godt til ham, intet, som var bestemt for ham, kunne koste "for meget". Har hun anet, at hans død var nær forestående? Jesu ord kunne tyde på det (8). De, der kritiserede hende, forstod ikke, hvad det betød, og mente, at gaver til de fattige havde været mere rosværdigt. Verdens bedømmelse af gode gerninger er anderledes end Guds. Kærlighed drev Maria til at bringe dette offer, og Herren tog imod det.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 13:3

102 Markus 14:12-21

Det er vel ikke mig?

Da Jesus kom med den forfærdende meddelelse, at en af de tolv disciple vil forråde ham, blev de sikkert alle bestyrtet - Judas dog af anden årsag end de andre! Jesu ord var måske en sidste advarsel til ham; han kunne endnu nå at fortryde sit forehavende og redde sig fra de frygtelige konsekvenser, men han forhærdede sig. Formuleringen af disciplenes forbavsede spørgsmål er lærerig. De spurgte ikke: "Hvem er det?", men "det er vel ikke mig?", som om de hver især kunne bæve for sig selv. Det er en sundere indstilling end den, Peter viste, når han var så sikker på, at han i hvert fald ikke ville fornægte Jesus (29). Vi har altid brug for at bede: led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde (Matt. 6:13).

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 10:12

103 Markus 14:22-31

Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange

Vi læser i Anden Mos. 24:8 om pagtsblodet i forbindelse med den pagt, Herren sluttede med Israel ved Sinai; men Israel brød denne pagt (se f.eks. Jer.31:32). Jesus er formidler af (gl.o. mellemmand for) en ny pagt (Hebr 9:15), og han gav sit eget blod for at virkeliggøre den. Tænk, hvad der ligger i, at han siger, "dette er *mit* legeme ... *mit* blod". Det kostede ham alt at oprette denne nye pagt. Han vidste, at selv disciplene ville forlade ham, da timen kom. Det var ikke nemmere for ham, fordi han var Gud såvel som menneske. Han var virkelig menneske; der var intet nemt ved dette forfærdelige, der nu skulle ske.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:24

104 Markus 14:32-52

Abba, fader, alt er muligt for dig

Vi er på hellig grund, når vi læser om vor Frelser forfærdelse og gru og hører hans nødråb til Faderen i Getsemane have. Hele hans hellige væsen viger tilbage fra at bære verdens synd og lide den adskillelse fra Gud, der må følge med; var der ingen anden mulighed? Alt er muligt for dig. Men det var Guds vilje at frelse dig og mig, og der var ingen anden end Guds Søn, der kunne sone vores synd. Gud måtte lide, måtte give sig selv for at forløse sin fortabte skabning. Det er et mysterium, hvor vi blot må undres og tilbede. Det var ikke muligt for Gud at skåne sin Søn (og sig selv) for korsets gru, hvis han samtidig ville holde fast ved sin frelsesplan for os.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 5:7

105 Markus 14:53-72

Er du Kristus, den Velsignedes søn?

Hvor frygteligt er det at høre ypperstepræstens spørgsmål til Jesus: "Er du Kristus, den Velsignedes søn?" og hans skadefro reaktion, når Jesus svarer: "Det er jeg". Ypperstepræstens hjerte var fast lukket mod at høre nyt fra Gud. Han spurgte ikke for at få en oplysning, men for at få Jesus til at give et svar, han kunne dømmes på. Han havde besluttet, at Jesus skulle dø som en gudsbespotter. Hvor må vi vogte os for fordom og stolthed, hvorved vi lukker af for Guds røst og føres på vildspor. Peters fornægtelse var af en helt anden karakter. Han svigtede totalt, men han kom til selverkendelse gennem sit nederlag og blev genoprettet. Det kunne ypperstepræsten ikke.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 3:13

106 Markus 15:1-15

Men Jesus svarede ikke mere

Jesus havde bekendt, hvem han var, men på anklagerne svarede han ikke. Han var uden synd. Selv Pilatus vidste, at anklagepunkterne var påskud (se vers 10). Men Jesus skulle dø for verdens synd. Han kunne ikke forsvare sig, for han havde påtaget sig ansvaret for vor synd; den kunne ikke forsvares, men måtte sones gennem korsets død. (Vi har altid lyst til at forsvare os selv, men tanken på ham kan hjælpe os til at lade være). Pilatus prøvede at finde en udvej til at løslade Jesus, som han vidste var uskyldig, men det hjalp ikke. Han valgte at gøre folkeskarerne tilpas; men det var Guds vilje, der skete!

HUSKEVERS: Esajas 53:6-7

107 Markus 15:16-32

De, der gik forbi, spottede ham

Alle hånede Jesus Kristus, Guds Søn: soldaterne, før de korsfæstede ham; de, der gik forbi hans kors; de religiøse ledere, der havde fået deres vilje med ham; ja selv røverer, der hang ved siden af ham. Således blev Guds elskede Søn ledsaget ud af denne verden, som han led døden for. Det var hans "svageste" time udadtil, men han holdt ud. Han frelste ikke sig selv, fordi han ville frelse dem, der hånede og spottede; han steg ikke ned fra korset, fordi han ville frelse os fra Guds tilintetgørende vrede, blot vi ville tro på hans offerdød i vort sted. Kan vi nogen sinde tvivle på hans kærlighed?

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 3:16

108 Markus 15:33-47

Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?

Jesu offer på Golgatas kors var ingen "formssag", det var dødsens alvor. Forbindelsen med Faderen blev ubarmhertigt afbrudt i de frygtelige timer, da han blev gjort til synd for os. Hvor lidt de omkringstående forstod dette gudsforladte skrig, der kom fra hans døende læber! Hvor lidt vi forstår det! Men vi ved, det var for vor skyld, han led; forhænget i templet blev revet itu fra øverst til nederst som symbolet på, at nu var vejen åbnet ind til Guds hellige nærhed. Jesus havde udgydt sit blod én gang for alle for at sone verdens synd; som ypperstepræst for den nye pagt præsenterede han det i det Allereheligste. Kun dette offer giver os frimodig adgang til Gud.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:19-20

109 Markus 16:1-11

Han er opstået, han er ikke her

"Se, dér er stedet, hvor de lagde ham!", sagde engelen; disse ord understreger, hvor dybt vor Frelser steg ned i fuldstændig afmagt - han blev menneske for at "kunne" dø, og han døde og blev lagt i en grav! Men nu er afmagten og fornedrelsen forbi. Det var ikke muligt, at han kunne holdes af døden, og han opstod som sejrherre over den. Den korsfæstede Jesus er nu den opstandne Frelser. Kvinderne kunne dårligt omstille deres tankegang til denne overvældende sandhed; disciplene havde svært ved at tro den. Lad os ikke søge ham blandt de døde - som et kært barndomsminde, en tradition - men tilbede ham som den levende, ophøjede Kristus!

HUSKEVERS: Åbenbaringen 1:18

110 Markus 16:12-20

"Gå ud i alverden og prædik evangeliet ..."

Den opstandne Frelser havde en opgave til disciplene. Han havde sonet verdens synd; nu måtte de gøre dette budskab kendt for hele skabningen. Det var en overvældende opgave, og Herren næv-nede en del tegn, der ville ske, ikke for at overbevise de vantro, men som en bekræftelse for de troende. Vi finder eksempler på dem i ApG Herren blev taget op til Himlen, men han forlod ikke sine tjenere på jorden. Han "virkede med" ved sin Ånd; det var ikke, at han hjalp dem med deres gerning, men at han fortsatte sin egen gerning gennem dem! Denne gerning er endnu ikke tilendebragt, og kirken i dag er forpligtet på den som Jesu Kristi medarbejdere.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:12-13